

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
Παρασκευή 9 Δεκεμβρίου 1938
Χρονιά 7η - Λοιπμ. Φύλλου. 330
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
*Αντικρυστήν *Εθνική Τράπεζα.
ΜΥΤΙΑΗΝΗ - ΑΡ. ΤΗΛ. 4-75

ΛΕΣΒΙΑΚΗ «ΣΑΤΙΡΙΚΗ - ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ» ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Εξωτερικό δελτίο

(Η διεθνής πολιτική κατάσταση της βδομάδας συνοψίζεται στα παρακάτω δυο διπλωματικά κρυπτογραφικά ραδιογραφήματα, που καθάρως να συλλάβει και να αποκριτογραφήσει η ειδική υπηρεσία του «Τριβόλου»).

Ιταλιαντιέ προς Τσάμπερλαιν

«Τάμαθες; Μας ζητούν την Κορσική την Τύνιδα και δέν ξαίρω τί άλλο! Άκοθς έκει! Κάνε μου, σέ παρακαλώ, τή χάρη κ' έλα τó δίχως άλλο!»

Τσάμπερλαιν προς Ιταλιαντιέ

«Έννοια σου και παράγγειλα καινούρια όμπρέλα για να πετάξω μία στιγμή να δω τόν Τσιάνο κι, αν με δεχτεί, κι αυτόν τó Μουσσολίνι. Ό,τι μπορέσω, πίστεψε, θά κάνω για τή Γαλλία και για τήν Ειρήνη».

Η πολιτοφυλακή στα 1912

Έχε τó λόγο του.

Ό κ. Άνδρέας Σεφτελής μάς έμισε μερικά όνόματα πολιτοφυλάκων άπ' τά καλλίτερα. Β. Καμπς, Βασιλάκης Μουζάλας, Άσ. Πλεκίδης, Χρηστός Ίακώβου.

Γιά τόν κ. Ίακώβου διηγούνται τά εξής ανέκδοτα.

Η περίπολος τους είχε τήν ύποχρηση να μπαίνει και μες τó φερίο, πούτανε τó Τουρκοχώρι. Έα βράδυ ύστερ' άπ' τόν πανικό περιπολάρχης σάν έφταξε ή περίπολος τους στό Ίγταντιέ, πρότε να κάνουν μία βόλτα και μες τó φερίο. Και λένε πώς ό κ. Ίακώβου άρνήθηκε επίμονα: «Έγώ δέν πάω!» Και σάν τόν ρώτησε ό περιπολάρχης τó γιατί, έλεπε με τó ψικώτερο ύφος τού κόσμου.

«Άντι, μήν είνι μέσα κανένας Τουρκός!»

Η θμηρική πιστόλα.

Η σατιρική Μούσα τής έποχής έκεις πού τή θεράπευαν στό νησί ή οι άξιοι συνάδερφοι Ντόρος Θεωρίδης και Ντεληγιαβούρης τραώδησε τά άθλα τών πολιτοφυλάκων μας. Για τόν Όμηρο Σάη, τó λεβένταρον Όμηρο, έλεγε πφεί τούτο τó τετράστιχο.

«Α' τήν πιστόλα σου, Όμηρε στή λυγρή σου μέση Κράτα τήν στό χέρι σου ή τόχει και σοδ πέσει!»

Καλαβαίνετε πώς τόν Όμηρο ό τόν ένοιαζαν τόσο πολύ οι πιστες κ' άξιοι έφολόγες. Άν φώρεστην τιμάν τού πολιτοφύλακος όλην τόκανε βέβαια κι από πατήσιμό, μα πότερο για κέφι και ή να παίζει με τά χανουμάκια, ή δέν τρώμαζαν με τέτιες σκοψισμένες πιστόλες!

Κλαφο!

Πησμένα μεσάνυχτα ή υπό τόν ισοδιάλιον περίπολος τσάκωσθη άπ' τó πολιτικό μας Νοσοκομείο δυο ύποπτο ύποκειμενο, πού είχε χαρτιά επάνω του.

Ίσχυριζότανε πώς είνε Ταγματάρχης και φορούσε τά πολιτικά του γιατί εΐτανε κάλεσμένος σέ κάποιο σπίτι εκεί κοντά. Πώς έρχότανε από γλέντι δέν ύπήρχε άμφιβολία γιατί φαινότανε στό τσακίρ κέφι. Μα κι ό Καρδιάλιος εΐτανε από άψέντι. Γιαυτό στίς διαμαρτυρίες τού Έλληνα αξιωματικού πώς είνε Ταγματάρχης απάντησε: «Και γώ λοιπόν είμαι Στρατηγός κι' άς είμαι... φέσι σάν έσένα! Και θά πάμε στό Κουμερκάκι».

Έκει είδε έξαφνα ό Καρδιάλιος τόν Μοίραρχον τής άστυνομίας να στέκεται κλαρίνο μπροστά στόν ύποπτον.

Κλαρίνο κι' ό Καρδιάλιος.

Η ευγένεια ύποχρεώνει.

Η Ίδια περίπολος περνούσε ένα βράδυ άπ' τήν Έπάνω Σκάλα, με περιπολάρχη τόν κ. Βασιλάκη Μουζάλα. Οι Τούρκοι είχανε πάρει θάρρος και βγαίνανε πιά στά καφενεΐα.

Δέν μπαίνουμε μέσα να δούμε μήν είνε τίποτα ύποπτα κρόσωπα, πρότεινε ό Πελεκίδης με σκοπό να πιούνε κανένα κονιάκ κεραστικό άπ' τόν Τουρκο καφετζή. Ό περιπολάρχης βρήκε σωστή τήν πρόταση και μπήκε πρώτος. Οι Τούρκοι δέν κουνηθήκανε. Πίσω του μπήκαν οι Πελεκίδης και Βασίλης Βενλής, μετρίου άναστήματος έπίσης. Πάλι καμιά άίσθηση.

Σέ λίγο μπήκανε κ' οι άλλοι δυο Βασιλάκης Καμπς και Φώκος Κατσάνης, πρώτα μπόγια. Καθώς είχαν τις γκραδάρες άνηρημένες στόν όμο και με έφ' όπλου λόγη εΐτανε ύποχρεωμένοι να σκύψουνε βαθιά για να μη χτυπήσουνε τó φεγγίτη τής πόρτας. Και σκύψανε. Οι Τούρκοι νομίζοντας πώς τους χαιρετούσανε οι δυο άβροι πολιτοφύλακες, τσακίστηκαν στους τεμενάδες και στά μερχαμπάρια: «Άμ καλά τού λέν οι Γάλλι πούς ή νομπαλός όμπλιζ» λένε πώς έλεπε ό Φώκος.

Τριβολικά παραμύδια Σάν Έβραϊός

Ό κ. Δήμαρχος άποδίδει τήν καθυστέρηση στήν άσφαλτόστρωση τής λεωφόρου Μεταξά, στήν παραδοπιστία μερικών παροδίων και κυρίως ένός άπ' αυτούς, πού ένώ ό Δήμος τούδινε 8 χιλιάρια για να σπρώξει τόν άβλόγυρό του λιγάκι παραμέσα, εκείνος άπαιτούσε 18, όπου στό τέλος τó Δικαστήριο τού έπέδικασε μόνο 3,500. Η δικαστική αυτή άπόφαση μάς θυμίσε έναν μύθο πάνου σ' έναν Έβραίο, πού είχε όλα τά Έβρείκα και τά Μυτιληνείκα έλατώματα. Και σās τόν διηγούμαστε.

Μία φορά κ' έναν καιρό, λοιπόν, ζούσε στά βάρη τής Άνατολής ένας Έβραϊός κακοπληρωτής. Είχε αξίωμα τής ζωής του, άμα έχεις να παίρνεις παράδες να τις παίρνεις έστω και ένα λεφτό προτιότερα κι' άμα έχεις να δίνεις να μήν τις δίνεις καθόλου ή να τις δίνεις όσο μπορείς πιό ύστερα. Γιαυτό κι' όσοι τόν ήξαιραν δέν έκαναν άλισβερίσι μαζί του. Πάντα όμως εύρισκε θύματα. Έτσι κάποτε έβαλε κι' ένα χριστιανό στό χέρι τού πήρε δανεικός 50 λίρες και δέν έννοούσε να τού τις δώσει. Είδε κι' άπόσειδε ό καημένος ό χριστιανός άναγκάστηκε να τόν πεί στόν Καδή, πού έφτανε στή σοφία τó Σολομώντα. Άφου άκουσε τήν ύπόθεση ό Καδής κ' έπέστη άπ' τις μαρτυρίες πώς ό χριστιανός είχε δικιο κάλεσε τόν Έβραίο και τόν πρόσταξε να πληρώσει άμέσως τó χρέος του. Ό Έβραϊός δυστροπούσε κατά τή συνήθεια του, ίσχυριζόμενος πρώτας πώς δέν χωστάει κ' ύστερα πώς δέν έχει, με σκοπό να άποφύγει.

Πώς χωστάς, Γιαχουντή, είμαι άίγυρος. Γιαυτό σου προτείνω 4 λύσεις και διάλεξε. Η μία είνε να φάς 3 όκάδες μέλι, ή άλλη 3 όκάδες κρεμμύδια, ή τρίτη 120 ξυλιές κ' ή τελευταία να πληρώσεις.

Μέλι; Ρώτησε χαρά χαρούμενος ό Έβραϊός. Μέλι; Φέρτε μου να φάω τó μέλι.

Τούφεραν ένα κουτρούπι μέλι κι' άρχισε να τρώει. Έφαγε κατό δράμια, μισή όκά, τρακόσα δράμια μα δέν πήγανει κάτου.

Τά κρεμμύδια! φέρτε μου να φάω τά κρεμμύδια! έλεπε.

Τούφεραν τά κρεμμύδια. Δέν είχε φάει τή μία όκά κι' άφρισε τó στόμα του! Ηπιε νερό, ξαναδοκίμασε άλλα μαϊνάρισε. Τι να κάνει τώρα! Βρισκότανε σέ δίλημμα. Η να πληρώσει ή να φάει τις ξυλιές. Σκέφθηκε σκέφθηκε και συνεπής προς τó αξίωμά του να πληρώνεις όσο μπορείς πιό ύστερα άμα έχεις να δίνεις προτίμησε τους 120 ραβδισμούς.

Γονάτισε κ' έτρωγε, έτρωγε σά να μήν είχε νεύρα τó κορμί του. (ή συνέχεια στή 2η σελίδα)

ΤΟ ΑΘΗΝΕΪΚΟ ΣΟΛΟΙΚΟΠΑΖΑΡΟ

Αυτόκτονία δωματίου

(«Άθην. Νέα» 24-10-38. «Τάς πρωινάς ώρας τής σήμερον εις τόν Πειραιά, έλαβε χώραν άπόπειρα διπλής αυτόκτονίας έντός ένός δωματίου τού ξενοδοχείου «Ίωάννινα» δι' έρωτικούς λόγους. Τó δωμάτιο αυτό ήταν έρωτευμένο με τή σοφίτα.

Οι έναέριες γαλαρίες

(«Άκρόπολις» 20-11-38 - Ρεπορτάζ Ε. Θωμοπούλου) «Αυτός μέσα στα σαράντα χρόνια τής επαγγελματικής του ζωής έχει ζήσει σέ τρισεχιρότερους τέτοιους παραδεισους. Εις τά Άδανα μέχρι τού 1922, στήν Έλλάδα κατόπιν μέσα σέ γαλαρίες μεταλλείων πού ήσαν τριακόσια και τετρακόσια μέτρα έξω από τόν φλοιό τής γής. Σέ τέτιες γαλαρίες ό λαμπρός μεταλλωρύχος θά κυκλοφορούσε με... άεροπλάνο.

Βιολί, Βιολοντσέλο κ. τ. λ.

(«Έστία» 8-10-38 - Άγγελία. «Βιολιον πραγματικής αξίας 8.000 δραχ. πωλείται εις τó ήμισυ τής αξίας του. ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΟΝ 1(4 μετά θήκης, δι' άρχαρία παιδιά, πωλείται έπίσης. Μουσικά τεμάχια κονσέρτων και άσκήσεων βιολίου και βιολοντσέλλου, δύο κρεββάτια Άγγλικά. Ίπποκράτους 33Θ, παρά κ. Σ. Κωνσταντινίδη. Δέν άμφιβάλλομεν ότι τó κρεβάτι αυτό θά έχει τριξίματα μουσικά.

Έκλογή άκαδημαϊκού

(«Έθνος» 5-12-38 - Χρονογράφημα τού κ. Τ. Μωραϊτίνη). «Ό δόκτωρ έννόησε ότι αυτό σημαίνει ότι δέν χωρεί πιά άλλος. Διά να άποδείξη όμως ότι ένας παραπάνω δέν βλέπει, έπήρε ένα φέλλον ρόβου και τó έθεσεν έλαφρά εις τήν έπιφάνειαν τού ύδατος, χωρίς να χυθί ούτε σταγών.

Θά συμβουλεύαμε τόν κ. χρονογράφο - άν καμιά φορά θέσει ύπομηριότητα στή δικιά μας Άκαδημία - να προτιμήσει, αντί φύλλο, πέταλο ρόβου.

Τό μαργαριτάρι

(«Χρόνος» 16-6-38 - «Όπως εις τόν καιρόν τής Χαλιμάς». Λεζάντα κάτου από φωτογραφία. Άρκει να σημειωθί, ότι μεταξύ τών δώρων περιλαμβάνεται και τó μεγαλύτερο μαργαριτάρι τού περσικού κόλπου. Άνωτέρω μία τελευταία φωτογραφία τής εύτυχους πριγκηπισσης Φάβζια.

Ό τίτλος δέν άρκει για να δικαιολογήσει τήν άπίθανη έπιτυχία τού συναδέλφου μου πού ώρρησε τó μεγαλύτερο μαργαριτάρι τού Περσικού κόλπου. Ίσως να έμεινε και κανένα μεγαλύτερο.

Η παράλειψη

(«Έλ. Βήμα» 15-7-38 - Η προσωπική τού Ρουσβελτ, άνάγνωσμα. Μετά τρεις ήμέρας ήξεραν θετικά: παιδική παράλειψη, ή όποία έλυμαίνετο τότε τήν Νέαν Ύόρκην είχε χτυπήσει τόν Ρουσβελτ.» Τί είδους πάλι άρρώστια είνε αυτή ή παράλειψη.

ό Ψαράς

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ

ΛΕΣΒΟΥ	ΔΡΑΧ.	120
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		175
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	Λ. *Αγγλας	1
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ	ΔΡΑΧ.	2.50

ΟΙ συνδρομές προπληρώνονται

*Εκδότης — Διευθυντής
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
Κατοικία : Βουναράκι

Διευθυντής Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Κατοικία : Βαρειά

Λημνιές συνεργασίες

'Ο Προικοθήρας

Ζεστός άγέρας φύσηξε και σ' έφερ'
[έδω πέρα.]
Μά μόλις ξεμπαρκάρες, από την
[πρώτη μέρα,
Νύφη πολύφερνη ζητάς να βρής σ' όλη
[τη Λήμνο
και με τρανό, την παντρηιά, έγκωμιά-
[ζεις ύμνο.

Μά σαν σε κρυφορώτησε ή δόλια προ-
[ξενήτρα,
Τι θέλεις νάνε ή μέλλουσα κόρη θεο-
[φοβουμένη
σεμνή άπ' τά γεννοφάσκιά της και
[τίμια από φύτρα
ή νάναι στα μυστήρια του έρωτα μπα-
[σμένη;

Τή θές όπισθοδρομική ή προτιμάς
[μοντέρνα;
Με πιάνα, ραδιόφωνα, ή ντέφια και
[λατέρνα;
Νάναι, ποθείς, νοικοκυρά, να νοιώθει
[από κουζίνα,
ή πρώτη νάναι στους χορούς και νάχει
[λιμουζίνα;

Νάναι όμορφη, και πρόσχαρη, σκερ-
[τσόξα και ναζιάρα,
ή νάναι μελαγχολική, χαδιάρα κι' έρω-
[τιάρα;
Θέλεις, με γέλοια και χαρά τή σπύτι να
[φραιδρώνει,
ή νάναι στρίγλα και γλωσσού και να
[σε ξεροφήνει;

Θέλεις να ντύνεται άπλά, νάχει τά
[χειλή σκέτα,
ή νάχει λούσα, μακιγιάς, νάναι σωστή
[κοκέτα;
Νάναι ψηλή κι' άδύνατη ή παχουλή,
[νταρνάνα,
να έχει κόμητα μπαμπά ή τίμια νάχει
[μάνα;

Νά περπατεί καμαρωτά για σιγανά σαν
[κλώσσα;
νάναι βωβή, για φωνακλού με δέκα πη-
[λές γλώσσα;
Νάχει τά μάτια φλογερά, νάναι κομψή
[σαν κούκλα,
ή τήνε θές άλλοίθωρη, σαν ξωτικά
[πανούκλα;

Τή θέλεις νάναι καρπερή, δίδυμα να
[σκαρώνει,
ή στείρα, καμινόφλογη, σενόν πόθο να
[σε λυώνει;
Θέλεις να παίζει στα χαρτιά, να σκά-
[ζεις τή ζημία,
κι' άς τήν τραβάνε κάποτε και στήν
[άστνομία;

Νάναι σπιρίτζα κι' έξυπνη ή λίγο να
[βλακίζει
νάχει λαμπαδιαστό κορμί ή θές να
[καμπουρίζει;
Τήν προτιμάς βαρύκοη και νάχει μω-
[πία,
ή έντελώς θεόστραβη μά νάχει τά
[«όποια»...

Στήν λέξη αυτή τινάχτηκες, άλλαξες,
[φίλε, χρώμα
—λές κένωσης ήλεκτρική σου τράνταξ
[τό σώμα—

—Δέ νοιάζουμαι ελπες για μορφιάς,
[για νειάτα και για γνώση!
'Ο παντοδύναμος παρ'άς αυτά θά μου
[τά δώσει.

Γιά τούτο, από τή μέλλουσα, μονάχα
[ένα γυρεύω.

Νάχει τή χρημα μπόλικο, πού τόσο τό
[λατρεύω ή
(Κάστρο Λήμνου) «Λέσβιος»

Στου ΣΩΒΑΤΖΟΓΛΟΥ & ΒΑΚΙΡΤΖΗ
είναι πού ντύνεσθε χωρίς να σας
γδύσουν, δηλ. κομψά και φτηνά.

Διαβαίνοντας

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ 'Η μικρή αστρονόμος

'Η μικρή Ρηνούλα — είπαμε πώς
είνε δυό χρονών και κάτι — έκανε
τήν πρώτη της αστρονομική ανακά-
λυψη πές βράδυ. Βγαίνοντας άπ' τή
σπίτι για να πάει νταντά στήν Για-
γιας, είδε στον ούρανό τή φεγγά-
ρι. Τόδδειξε τού μπαμπά κι' άρχισε
να τραγουδάει τή «φεγγαλάκι μου
λαμπλό...» "Εξαφνα γυρίζοντας τή
σοκάκι, τή φεγγαράκι χάθηκε, τή
κρυψε τή σπύτι τής γειτόνιας. "Α-
λλά στήν άλλη γωνιά, χαρά χαρού-
μενη ή Ρηνούλα βλέπει κι' άλλο
φεγγαράκι. Και ξανάρχισε τή τρα-
γουδί ένθουσιασμένη.

Νά μήν τά πολυλογούμε ώσπου
να πάει στήν Γιαγιάκας ανακάλυ-
ψε τέσσερα φεγγάρια. Και ανακοί-
νωσε τήν ανακάλυψή της στή Για-
για με σοβαρότητα ακαδημαϊκού
πού κάνει ανακοίνωση «περι τών
ύποτυπωδών ύποπροϊόντων τής όνίου
κόπρου τής και καρβαλίνας έπιλεγο-
μένης χύδην κτλ.»

— Γιαγιάκα! Σήμελα έχει πολ-
λάααα φεγγαλάκια!... Τράκ,

Λόγια Μεγάλων Άνδρών

«Γιά ντούμουζλουκί τούν στείλαν
τού Λιά σην 'Αγιά Παρατσιγβή;»
'Αρ. Δελής

«Τώρα στα γράματα να μάθς 'Ηλία
γράμματα». 'Ηλίας Κυριακίδης
«Πιθαίνι ή κόσμος, γιατρέ! Βασ.
Βενλής

«'Αμ τί θαρρείς πους εινι τούτους
ή κόσμος; 'Ο,τ φας ό,τ πιεις κτλ.»
Γ. Ψαράς

«Στερείωσις έπιστημονική έγινε». 'Η-
λίας Χιωτέλλης

«'Οποιοι μάθ μιγάλους γράματα
λέγιτη βουρντουάριους». Νεκτάριος

«'Αμα δε φύγι ή Βιτούλιας μάτ δε
θ' άνοιξουμι.» Παπαπαναγιωτίδης

«Τού Μπαλακέλι, πάλι τρώγιτη.»
Παπαστάϊκος

«Μιμέτ μι λέν». 'Ανδρέας Γκίκας

«'Ιγώ είμι γουνιόπιτρα, μόλι δέ γέ-
νουμη». Στρ. Γαβαλάς

Ψές τέλειωσα πάλι τέσσερα νέα
έργα». Δήμος Λόντος

«'Εσού καλό άντρωπο δέν εισαι.»
'Αγκόπ (φαναρτζής)

«Τόν πατέρα τής 'Αγίας Βαρβάρας
κατέκαυσε καταγής =(καταιγής). Ι.
Στεφανίδης

«'Αμ να δις κή τ' φούτσαμ καμιά
δέν τν έχι». Νίτσα Χ' Ράλλη

«'Αμ δόσοι κή μένα λίγα σύκα άπ'
τ' γαμπρού». Γ. Σκορδομπέκης

«'Αλλάξα τή φύλλο». Γ. Μωραϊτής

«Βρέ Θόδωρε έγώ ζούλεψα με τή
τριαντάφυλλο πού έδωσε στήν Πανα-
γιώτη». 'Ανδρέας Σταυρίδης

«'Αστα, 'Ανδρέα, κή μεϊς πιά πρέπ'
ν' άρχίσοιμι να τού λέμι πους θέλοιομι.»
Θόδωρος Σολογιένης

«'Αψηφίσοιμι δέ 'Αναστάσεως τής
χειρός». Ι. Πεζώνης

«'Εν κρυφώ και παραβύστω». Τρι-
βολος

«'Η πόρτα πρέπει να εινε πάντα όρ-
μητικώς =(έρμητικώς) κλεισμένη.

'Αθηνείκη συνεργασία

Πρώην

Βλέμμα στυγνόν κι' «εταστικόν». Περύφρονι και βλοσυρόν' (Διοικητικόν' δασκαλικόν' Στρατιωτικόν' δικαστικόν)' 'Ανέρχεται «σαρδελιθόν» Στό τραμ τών 'Αχαρνών...

- Δέν με γνωρίζετε, λοιπόν;
- Δέν με προσέχετε, λοιπόν;
- ('Ρωτάει, τή βλέμμα, τή στυγνον, Τή δυσεβέστατον κοινόν).
- 'Εμέ!... Τόν «πρώην» λειτουργόν!
- Στάς 'Επαρχίας τρομερόν'
- Και στάς 'Αθήνας σεβαστόν';
- Και τ' άσεβέστατον Κοινόν,
- Σχουντάει τόν «πρώην» λειτουργόν'
- Πατάει τόν «πρώην» σεβαστόν'
- Σπρώχνει τόν «πρώην» φοβερόν'
- Προχώρα!... — Κύριος!... Λοιπόν!...

Α. 'Αναπλιώτης

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σε γιατρό

Δέν πās να γίνεις δήμος
θάσουνα μιά χαρά!
Θά σκότωνες «έπίσημα»
θάχες και τυχερά...
'Αθήνα Φρ. 'Ηλιάδης

Τριβολικοί στοχασμοί

§ 'Η γυναίκα μπαίνει εόχαριστως
στών Ισο δρόμο, άρκει να μήν τόνε
βλέπει πώς εινε Ισος.

§ 'Η γυναίκα θάναι μπαίγιο τού
άντρός, όσο θά τόν έχει ρυθμιστή
τής Μόδας της.

§ Μόνον αν πάψει να γεννάει ή
γυναίκα ή αν άρχίσει να γεννάει κι'
ό άντρας, θά έξισωθοούν πλέρια, τή
δύο φύλα.

'Εκδόσεις

- 'Ιακώβου τού Μεγάλου «'Υπανα-
χώρησις».
- Ν. Κυπρίου «Πώς έγινα παππούς».
- Ν. Πρίμπα «'Αδικοι ύπόνοιαι».
- Σ. Μακρυγιάννη) «'Η άθώοτης
Δημ. Λεοντή) δια μέσου τών
Χρ. Καλδή) αίωνων».
- Τ. 'Αγγελίδη «Καμός».
- Γ. Καφετζέλη «Οί άπένταροι».
- Γ. Μουφλουζέλη «'Ο Τζέκος».

ΣΑΝ ΕΒΡΑΙΟΣ

(Συνέχεια άπ' τή 1η σελίδα)

Κάθε ξυλιά άνοιγε άβλάκι στήν
πισινό του. Τό αίμα έτρεχε ποτάμι
από πάνου του και μολαταύτα τή
καράσκυλι δέν έλεγε όχ. "Ηλίψε
να τίς χωνέψει τίς 120 ξυλιές και
να φάει τίς λίρες τού χριστιανού.

«'Ο Καθής άρχισε να άνησυχεί
στά σοβαρά μήπως ό 'Εβραϊός
νικήσει τή σοφία του. Είχε περά-
σει τής 115 ξυλιές! Πέντε ακόμα
και κέρδιζε. "Όσο αίμα έτρεχε άπ'
τόν πισινό τού 'Εβραίου άλλος τό-
σος 'Ιδρος άπ' τή κορμι τού δή-
μιου, πού λάφαζε κι' όσο πήγαινε
άδυνάτιζε τά χτυπήματα.

Τότε ό Καθής πρόσταξε να
σταματήσουν, τάχα για να μήν
ξεψυχήσει ό 'Εβραϊός κ' έγνεψε
νάρτει ν' αντικαταστήσει τόν κου-
ρασμένο δήμο ό 'Αράτης Μουχ-
τάρ, ένας άληθινός γίγαντας.

Με τήν πρώτη πούφαγε ό 'Ε-
βραϊός άπ' τή Μουχτάρ φώναξε:
'Αμάν να πληρώσω.

Εύχαριστημένος ό Καθής έγνε-
ψε να σταματήσουν οι ξυλιές.

— Θα πληρώσεις, ελπε στήν 'Ε-
βραϊό, μά τώρα πιά δε φτάνουν οι
50 λίρες. Θα δώσεις 53. Τις 50
για τή χρέος, τή 1 για τή Μου-
χτάρ, τήν άλλη για ψυχική οδύνη
δική μου και τήν άλλη για τή για-
τρό πού θα σου πλύνει τόν πι-
νό, να γενει και τή χαίρι.

Τί να κάνει ό 'Εβραϊός, δέχτη-
κε. Και τότες ειλπε ό Καθής τή πα-
ροιμώδες εκείνο:

- «'Εμ μπααλί γεντί!
- 'Εμ σουγανί γεντί!
- 'Εμ σοπαγί γεντί
- 'Εμ παραί βερντί.»
- "'Ο έστι μεθερμηνευόμενον;
- Και τή μέλι τήφαγε, και τή κρεμ-
μύδια, και τή ξύλο, και τόν παρ-
άδοσε.

ό Παραμυθας

Ποιητικές συνεργασίες

Οι συνεργάτες

—Στρατή, Στρατή, πές μου λοιπόν πό-
[τε να σās τή φέρω;
—'Α ναί... τή ποιήμα... παρντόν
μ' έχουνε φέρε σωρηδόν
συνεργασίες τώρα δά, τι να σου πώ...
[δέν ξέρω...
—Κι' αυτό πού σουδωσα προχτές πότε
[θά τή περάσεις;

βλέπω πολύ τή κοσκινās,
ένφ τών άλλων τά περνās
σε μένα βρίζεις άφορμές κι' ένα σωρό
[τροφάσεις.
— Παραξηγείς, άγαπητέ, μή λές λόγια
[μεγάλα.

Στάσου να ρίξω μιά ματιά,
στών καλάθο, μες τά χαρτιά
μπορεί κι' αυτό να περάσε λάθος μαζί
[με τ' άλλα.

Μπορεί και τή προσωπικό να τάκανε
[σαλάτα
μόνο μή χάνεις τόν καιρό
έμπα και πάλι στή χορδή,
άπ' τήν ούρά τόν Πήγασο και δίνετο
[τρεχάτα.

Τό ξέρεις δά πόσο εκτιμώ τούς νέους
[με ταλέντο
αυτούς πού βγάζουνε δουλειά
τήν ώρα πούχω τεμπελιά
και κουβαλούνε τά γραπτά στήν ώρα,
[στό μομέντω.

—Τό ξέρω μά τι θά μου πούν, για τίς
[τώρα οι φίλοι

και τή «κορίτσι» μου ή Φωφώ
πού μ' έχει τώρα για σοφό
γιατί τής τή καυκήστηκα, δέ θά γενώ
[ρεζέλι;

— Τί να σου πώ; όπως τάκανες έμε
[ξεμπέρδεβέ τα
πές στή Φωφώ σου μιά ψευτιά,
στούς φίλους; βούλωσε τάφτια,
να τή περάσω άδύνατο στή λέγω νέα
[σκέτα.

Δέ φταίω έγώ, μήτε και σεϊς δέ φταί-
[τε οι φουκαριάδες
άλλοι σās ρίξαν τόν πασιμό
άλλοι σās πήραν στή λαϊμό
για να φορτώσουνε σε μās άσήκωτους
[μπελάδες

Κ' Δειλινός

ΔΑΣΚΑΛΙΚΟ ΤΕΦΤΕΡΙ

(Συνέχεια άπ' τή προηγούμενο)

Νοεμβρ. 28. 'Απεπλήρωσα τήν
Κατερίναν Κ. δια τά 18 μαζεφτι-
κά μεροκάματά της, άποστειλας
αυτή μέσον τού Δ. Πουπούσα (ό
κόσμος κακός γάρ) μισήν 'Αγγλι-
κήν και δυό κάρτα τού μετζίβου.
69.10

Σ. Τρ. 'Ανέκαθεν ό κόσμος κακός εί-
τανε.

Νοεμβρ. 30. 'Εδωσα τή μητρί
μου — 15'

Σ. Τρ. Πολύ σπάταλη γυναίκα ή-
τανε ή δασκαλομήτωρ

Δεκ' 2. Σχόλες και δύο φέλες
στά μισομπότηνά μου, και 1 φέλα
στά μποτινια μου, και γιάλισμα
και τών δυό ευρημένων ζευγών ύ-
ποδημάτων μου και σχοινάκια στα
μποτινια μου διότι ήσαν όλο κόμ-
βοι. 15.

Σ. Τρ. — Και ή οικονομία έχε τή
δριά της. "Όσο κι' αν τή ξαναμολέ-
βεις τή κορδόνια τών παπουτσιών σου
κάποτε θ' αναγκαστείς να βάλεις και-
νούρια, διότι εινε ντροπή πράγματι
«να εινε όλο κόμβοι».

Δεκ. 3. 'Ηγόρασα 2 κομβία τής
μητρός μου και χωριστά 4 τής Σο-
φούλας. "Όλο τά χάνουν. — 5

Σ. Τρ. Αυτά εινε τά κομμάτια τής...
'Αλέξαινας.

1910 Δεκ. 3. 'Ηγόρασα τόν ύπ'
αριθμ. 00367 ιδιωτικού λαχείου 5.

Σ. Τρ. — Είτανυ πατριώτης ή δάσκα-
λος και πονηρός πατριώτης μάλιστα.
Για τόν φόβο τών... Τούρκων σημειώ-
νει «ιδιωτικό» λαχείο ένφ προφανώς
έπρόκειτο περί τού 'Εθνικού Λαχείου
του Στόλου.

Δεκ. 10. 'Εδωκα και ήκόνισαν
(βαθύνανε τά δόντια και διαστυ-
λάσανέ τα—τά τού πρώτος) τόν
τή 30η Νοεμβρίου άγορασθέντα

ΣΜΥΡΝΕΪΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Το μεγάλο λάδο!

Του πατεσιέρη συνεργάτη μας κ. ΝΤΑΗ ΠΑΝΑΗ

Το λεπόν, μωρέ κύριε Στράτο μου, από άφορμή το τελευταίο άρθρο του φίλου και γειτονά μου ρεζιγιού, του κυρ-Βασιλάκη Αποίκου, που δεν ξαίρει να θεογοράψει μούδε τ'ονομά του και μού γράφει άρθρα φιλοσοφούντες, θα ξαναπώ και γώ τή γνώμη μου για την τυραννία τση γυναίκας...

Ο άντρας, λεπόν, ο παντρεμένος είνε σκλάβος τση γυναίκας του. Ο πάσα ένας, κι' ας λέει πως δεν τηνε λογαριάζει κι' ας θαρρεί πως την άκοιονάρε, έχει το φόβο τση και νύχτα και μέρα, κι' όντας κοιμάται μαζί τση κι' όντας ρεμπειγιάζει έξω με τσι παγιοπαρέες του. Ημπήκε ο χαλκάς; ήτέγειασε. Είνε σύζυγος, δηλαδή κάτου από τον ίδιονε το ζυγό. Όπου τονε τραβάει ή γυναίκα του εκείδανανός θα πηγαίνει, αν θέλει νάχει την ήσυχία του. Μόνε σάν σκολάει από το όργωμα, μόνο τότενες μπορεί να πάει και παραπέρα στο βοσκό, μα πάντα με το φόβο και τον τρόμο τση γυναίκας του.

Τί μάς παραπονιούνται, το λεπόν, οι κυνηγοίδοι πως τυραγιούνται από τσι ρεβέκες τως! Δεν είνε μόνοι τως και μήν το παίρνουν επάνω τως. Σ' ούληνα την πλάση το άντρικό φύλο υποφέρνει και στενάτζει κάτου από το τσόκαρο και τή γλώσσα τση γυναίκας, που ζητάει τάχα ισότη, μα τί ισότη; Νά δουλέβει ο άντρας σάν τον άβάφτιστο για να γεμίσει το ζεμπίλι την ώρα που ή γυναίκα του κάνει κουτσομπογιό με τσι φιλενάδες τση ή γυρνάει στα εμπορικά και του ανεβάζει τσι βερεσέδες αν δεν του στολίζει τα μέτωπα, με το παρντόν, κ' όστερις από ούλα αυτά να μην του πέφτει διχί ένας λόγος παραπάνου μα μούδε καθόλου λόγος! Αυτή την ισότη γυρέβουνε και μάς παιδέβουνε π' άνάθεμά τσι, από τα χρόνια τση προμητορίας τως τση Εύδας, τση πρόστυχιας και τση άχαίρευτης.

Ύστερις σου λένε τα Ιερά βιβλία πως ο Μεγαλοδύναμος δεν ήκανε λάθητα! Δεν είνε λάθο ή γυναίκα! Αμέ τότες τί είνε; Ηθελε να αξαίνει τον κόσμο; Δεν είχενε παρὰ να προστάξει τον Αδάμη να γεννοβολάει ο ίδιος. Νά εγώ π. χ. δεν ήμπόραγα να γενήσω; Με την κοιγιά που έχω ήμπόραγα να κάνω κι' όχτάδυμα που δεν τα ήκανε καμμά γυναίκα άκόμα.

Άλλά είπαμε. Ο Θεός ήκανε το λάθο και το πλευρώνει ο άντρας και θα το πλευρώνει εις τον αιώνα.

Παναής Βαλάκης

πρίονά μου, όν αι ξέναι και άσπλαχνοι και νιμκιόρισαι και κλαδευτικά χειρες έχάλασας κιάλας. (Τί ανάγκην έχουν! άλλος πληρώνει!) 1:5.

Σ. Τρ.— Έτσι λοιπόν ναμκιόρισαι ήσαν αι ξέναι εργατικά χειρες και κού τής άνακαλύψης του κομμουνισμού!

(Άκολουθεί)

ΛΕΖΒΪΑΚΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΪΑ

(Αγισότκα)

Κατοχή (*)

Του κ. Στρ. Αναστασέλι

Ίνταν Αστραγιάτς του δόδικα. Μνιά μέρα ταχτέρ-ταχτέρ ίφρι του χαμπάρ, του Βράνι τ' Κούλικα. Μό τσι ξιπάτ'σι στου Σταβρί λαφαζμένους, ανιμαλιάρς σά μπαλαβός πάτ'σιντου στ φουνί.

— Ξιλιφτιρουθίκαμι, ρέ θρόπ! ζ'ίτου γ' Έλινι.

Ούλι λουγιαζόνταν τσι κονίζαν τς μούρισνουν, έ ντου πστέβγαν, βλέπς, τσι π'ί τν άλιζ'ντιργιόνταν μί μπά τσι τνι πάθιν σάν έγιουτι στου 97 π' π'ίγαν θιλουντές τσι χουρτάσαν του στυλιάρ. Ξικουφτά πού τσ ένας ρόταντουν αμ φτός έν ίχι τσιρό. Πίρι βόλτα του χουργιό τσι φόναζι. Τα μπρουσάβραδα καταστάλαξι στς καφινέδεις τς ίλιγί τα τρέχουντα. Ένι πρόκιρνι να πίνι τσιράζματα. Τσ ίλιγί τίλουγια ίνι τα παμπόργια μας, γι πιζουνάφτις, τίλουγια βρέθται στ χόρα τσι του πός ίριτι μέσι διγίο όρις να φέρ του χαμπάρ.

Γ' ινικουτσιρί ρουτουόσαν πλιά να τουν μπαρσάτς τίλουγι ίνι γ' Έλινι αμ ό,τ τσι να τουν ίλιγί φνούν γιου νούς ένι μπόργι να τς ζουσουμνιάς. Βγάλαν τα κάντρα σάνι π'ίγαν στα σπιτιγιαντουν π τς ιμπατές (1) π' τάχαν καταχουνιαζμένα τσι βλέπαν τα παλικάργια του 21. Κανίνασντουν όμους έν ίβγαζι άχινι όξου. Πουνιρί, βαστούσαν του σνί πι τν άκριγια (2).

— «Σά μούν Έτός Ανέστ π'ίτι τσι σίς Αλιθός Ανέστ», καθουδγέβγαν γι προύστ'ι τσι γι χατζ'ι-λιμπαντέδεις (3) π' φουρούσαν ακόμα τσι φισέλια τς έντ αλιστιρνίζαν(4) σά να τουν ξέραν πς θα χάσιν τα μιγαλιαντουν τσι τι γνός που πλιούσαν στς φτουχί.

Βλέπαν τα κουκλέλια (5) γι Αγισότ'ις π' λόνταν απουτσούγκρουτ (6) τσι διαλουγιζμένι τσι λέγαν μέσ του νούντουν.

— Έχ, μορέ κικατάδεις, θαν έρτ γι όρα σας!

Τσιχλιμπάνους πούνταν διγουβαζμένους άθριπους διγίβασι μνιά φμιριδα μέσ ντ γκαφινταρίγια ασά αμ γ' ινικουτσιρί ένας-ένας ανίγαν (7) π' έγιτ'ι γιαι τρουγιρίζαν τα κουκλέλια πόξου. Σκόνιτι τσι φτός, μνιά τσι διγίο στου σπ'ιτ. Πιγιάνι τς ιγινέκασιντ του μσουφούσττανου τσι έκουψίντου κουντό-κουντό, βγάζ' του παντιλόνιντ τσ απόμνι μι του ζόβρακου π'ιτα βάζ του μσουφούσττανου, λαδγές τσι φέσ μακρί. Πίγι μέσ τουν ουντά μ' ένα βατουκόπου στου χέρ τσι λόγιαζι μέσ του γκαθρέφτ. Τάμ τακίμ Αθανάσιους Δγιάκους. Πιγιάς τσι σμουτραγούδγι: «Ο λιγερόν κε κοπετρόν σπαθί μου». Γι γινέκαντ ν' ακούσ έδγες ίδι τσ έπαθι να τουν γκαταλαγιάς γιαι φουβούντου γι κακότχι μί μπά τσι τουν ακούσιν τσι καγί του σπιτικόντ'ι. Τά του π'ίγς όμους, έςπασι του γκαθρέφτ π'ι του έςθιμαντ

Τσ ι τσίρσιμ (8) ενι π'ίγι παρακάτου' θα τα γράψου τα ριάντς' αλου παρτσάδ.

Μανέ ντιγίλ δα (9). Μί ντα πουλιουλουγούμι μιταχιά (10) να μνιά μπατόλια (11) Πλουμαρίτις μι τζ

γινάδεις αρματουμένι φουτγιά τσι λόχι ίρταν να ξιλιφτιρόσιν τν Αγιάσου, σά να μίν ίχι παλικάργια του χουργιό! Πίγαν π' όξου π' του κουνάτς τσι πάτ'σι μνιά φουνί γιου πρότους ντουν.

— «Παραδουθίτι λέγ!» Τίπουτα γι Τούρτσ, μιδ ανισαμνιά.

— Παραδουθίτι σας λέγ, βρουμότουρτς!

Ένας Αγισότς μπόβαλι στου παναθίρ τ σπιτιγιόντ πούνταν πιντ πάντα π' του κουνάτς τσι ρότ'σι τούρτσκα: Κίμ σιν; σάνιμ τίς ίνι;

— Ιροϊκόν Πλουμάριουν. Φόναξι γιου Πλουμαρίτς. Θαρό Σταρά τουν λέγαν.

— Νάνι π'άργια! Ίπι γι Αγισότς τσι σφάλις του παναθίρ.

Ίδαν τσ απούδαν γι Γλουμαρίτις γουνατίσαν στα τισρέγκια τσι τρικουλουγούσαν κατά του Κουνάτς. Ένας Πλουμαρίτς π'ίγι στου μπακάλικου τς Ρουδγιάς θγιός σχουρέστουν, τσι π'ίρι μιτιρίζ' (12) του τουλούμ του τριό. Έρχτι μνιά γκαρδιό π'ιτα τζίμπα τσι κουμάτ τριό, — θαν ίνταν κανάτ ζντ μπ'ίνα. Να δι έδγες γέρους γι Ρουδγιά, πς θα παγένι του τουλούμ, μπρόβαλι τσ ίπι. Άγιντι γέμ παρα πέρα τσι τριπάντου του κουρσούνι (13) του τουλούμ, μί λαβουθίς μι του γλιός (14).

— Κι λιφτιργιάς θέλις γί του κιλιμουκίρς; Ρότςι γιου Πλουμαρίτς.

— Τσι τα διγίο γέμ!

Κόπς

Γλωσάρι: (*) I «Κατοχή» που μας έστ'ιλε απ τιν Αθήνα ο συνεργάτης μας κ. Στρατίς Αναστασέλις (Κόπς) ίνε ένα τρισχαριτομένο ιστορικό ανέκδοτο απ τσι δράσι τον ανταρτικόν σομάτων τς Λέζβου στα 1912. Ο Κόπς, με τσι μαστοργιά του χαρακτηρίζι περίφιμα τους ενθουσιόδεις Πλομαρίτες κε τους σιμφεροντολόγους κι βαθιστόχαστους Αγισότς.

1 Αποθίκες αχίρου (ελιόν μέσ τα ιπόγ'ια. 2 Ίσαν επιφλαχτικί. 3 Αρχοντάδες. 4 Δέ ντο χονέβανς. 5 Τούρκι χοροφίλακες. Τους λέγαν έτσι απ τό καλπάκι που φορούσαν μετά το Σίνταγμα αντίς το φέσι τον ζαπτιέδον. 6 Αμίλιτι. 7 Το στρίβανς, φέβγανς με τρόπο. 8 Ο πατέρας μου. 9 Ας ίνε δά. 10 Τιν άλι μέρα. 11 Παρέα. 12 Ταμπουρόθικς. 13 Το βόλι. 14 Με τσι λεμαργία σου.

T. T. T.

Άχιλ. Φιλήντραν (Αθήνα). — Είσαι άγαθός. Άπάνου που το πίστεψα και το χώνεψα, την έπαθες! Όπωσδήποτε εύχαριστώ.

Στρ. Αναστασέλην (Αθήνα). — Καλή κ' ή άνεκδοτολογία μά πιό καλή ή Λεσβιακή λογοτεχνία.

Φρ. Ηλιάδην (Αθήνα). — Δέ μάς φέρανε την άντρεσσα σας.

Λέσβιον (Λήμνον). — Το «άνσλους» είνε πολύ ώραίο μα λιγάκι σόκιν και δέ θα δημοσιευθεί, δυστυχώς.

ΕΙΣΤΕ πλέον ή άσφαλισμένος, δταν άσφαλιζέσθε στο Μετοχικό Ταμείο Στρατού, που το άντιπροσωπεύει έδω ο λαμπρός-νέος κ. Ξενοφών Άμμανίτης. Στοά Κουτσουρίδη.

ΘΕΛΕΤΕ ποτά άγνά, να μη χτυποθν στο κεφάλι και να μη βλάφτουν στο στομάχι; Θέλετε κολώνια που να ώφελεί το δέρμα και ναχει εχάριστο άρωμα; Άπευθυνθήτε στο «Διόνυσος» του κ. Ι. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ.

ΛΕΖΒΪΑΚΙ ΛΑΟΓΡΑΦΪΑ

Ερωτικό

Πέρνου τσι στράτα του στρατί — τρέχιν τα μάτγιαμ σά βρουχί — στρατί του μουνουπάτι. — βάρσανα πόχι ι γιαγάπι — Κι γιου στρατίς μι έβγανι — γ' αγάπι σου μι τρέλανι — μπρός τς αγαπός τι μπόρτα — σά να τν ίξιρα απι πρότα — Γλέπου τι μπόρτα σφαλιχτί — τρέχιν τα μάτγιαμ σά βρουχί — τσι τα κλιδγιά παρμένα — κλέτι φίλι για τα μένα — Τσι τς γιτόνις ρουτό «πούνι γι αγάπι π αγαπό; «μέσα ίνι κι κιμάτι τσι για σένα σιλουγάτι» «Άν ίνι μι τι μάνα ντις ας πάρ κι μένα αντάμαντις γί μι τουν αδιρφόντις πάριμ αγαπιτικόντις» Κάνου να δό στουν ουρανό γλέπου καράβια στου γιαλό καράβγια τσ αρμινίζιν τσι του νού μου διμουνίζιν.

Εόρκι

(Για να βγί σκουπίδι που μπικε στο μάτι)

— Άγιμ Γιόργι καβαλάρ μι σπαθί κι μι χαντζάρ που 'σι μι του ξό του άτ ό,τ ίνι μέσ του μάτ πέτρα ίνι, φρουκαλέλι φρουκαλέλιτσιτου μι του ξός του χιρέλι να βγί.

Αποθιμνιές

Μι τιν ιλιά σου σφάξιμι να τρέξι μάβρου έμα μέσ στιν αβλί σου θάψιμι να μέχης πάντα ένια.

Μι τιν ιλιά σου σφάξιμι κι μι του κατσαρό σου κι μι του τριαντάφιλου πόχης στου μάγουλό σου.

Ας ίνταν νανταμόναμι σένα σνιό τα διγίμας τσι του σνιό νάνταν κλιστό — να πούμι του γκαϊμό μας.

Νάνταν τα σπιτγία μας κουντά τσι γίρου-γίρου δέντρα ό πουλιαγαπιμένοι μου να χόρτινα κουβέντα.

Έλα να γένις λιμουνιά κι γό να γίνου χιόνι να λιόνου να πουτιζουντι ι δρουσιρίσου κλόνι.

Προλιψις

— Δέν κάνι να κρεμάς κουμπομένα τα ρούχα στι ντουλάπα, γιαιτ'ι κουμπόνετς ο νούς, κε δέ θυμάτε.

— Ίνε γουρσουζιά να σου γιρέψου κε να δόςις απ το σπ'ίτι, λάδι ι σαπούνι.

— Δεν κάνι, λένε, να πέξι κανίς, μπενοβάζοντας στο δάχτυλο τι βέρα του, γιαιτ'ι θα καβγαδίζι με το τέρι του.

Παριμίες

— Τι μέρα μι μπουμπέβγισι, τι νίχτα μι φουβάςι.

— Άλα τα γράματα, τς άλι ι γνός.

— Λέφτιρους προξινιτίς, πρους κουντά του τραβιχίτις.

— Άντραμ, γρούνιμ, γάδαριμ τσι τί να προυτουκλάψου.

— Έφαγ' ι ψίρα χόρτασι κι στου γιακάν ιβγίκι.

— Μι τα ψέματα έ βραδυιάζι ι μέρα.

(Σιλογί Βαγ. Καραγιάνι)

Ρεκλάμα

Έχετε συμφέρο να κάνετε τς τυπογραφικές σας έργασίες στα τυπογραφεία του «Τριβόλου». Το γιαιτ'ι το ξέροι ν'όλοι οι πελάτες μας.

Στου ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ ΣΟΦΟΚΛΗ πάλι ο χειμώνας σάς καλεί. Τρέξτε να πάρτε καμπαρντίνα στέρεη, αδιάβροχη και φίνα κ'ι' όλόμαλλη, που άντέχει και στο βροιά μα κ'ι' όταν βρέχει. Στου ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ ΣΟΦΟΚΛΗ ή ΚΑΜΠΑΡΝΤΙΝΑ σάς καλεί.

ΤΑ ΣΟΒΑΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τί κάνει τὸ φιλότιμο!

Θυμᾶστε τὸ ζωγράφο μας τὸ Δημητράκη τὸν Παγίδα; Μὲ τὸ νὰ τὸν λέμε ὄκνῳ ὁ ἕνας, ὄκνῳ ὁ ἄλλος τὸν ἀναγκάσαμε νὰ πάρει τὰ μάτια του καὶ νὰ φύγει στὸ Βελγικὸ Κογκρέ για νὰ γίνει ὁμογενής. Ὅχι μὲ τὴ ζωγραφικὴ του βέβαια. Ἐνα σωρὸ ἄλλα πρακτικώτερα ἐπαγγελματικὰ ἐφόδια πῆρε μαζὺ του. Ἀπ' τὸ Χουτζαῖο ἔμαθε τὴ φωτογραφικὴ, ἀπ' τὸν Ἀγκὸπ τὴν κινηματογραφικὴ καὶ ἀπ' τοὺς γκιρκιράδες τὴν ψαρική. Ἐκεῖ τὸν περίμενε κινηματογράφος ἔτοιμος καὶ γκιρκιρία καὶ φωτογραφεῖο.

Καὶ νάτος ὁ ζωγράφος μας μιὰ ζεστὴ μέρα —δλες εἶνε ζεστὲς ἐκεῖ κάτω— βγήκε ἀπ' τὸ βαποράκι τῆς λίμνης Ταγκανίκας στὴν Οὐζουμπούρα. Ἀρχισε ἀμέσως δουλιὰ. «Κάψε ὄκνῳ νὰ δεῖς πηδήματα» λέγει ἡ παροιμία.

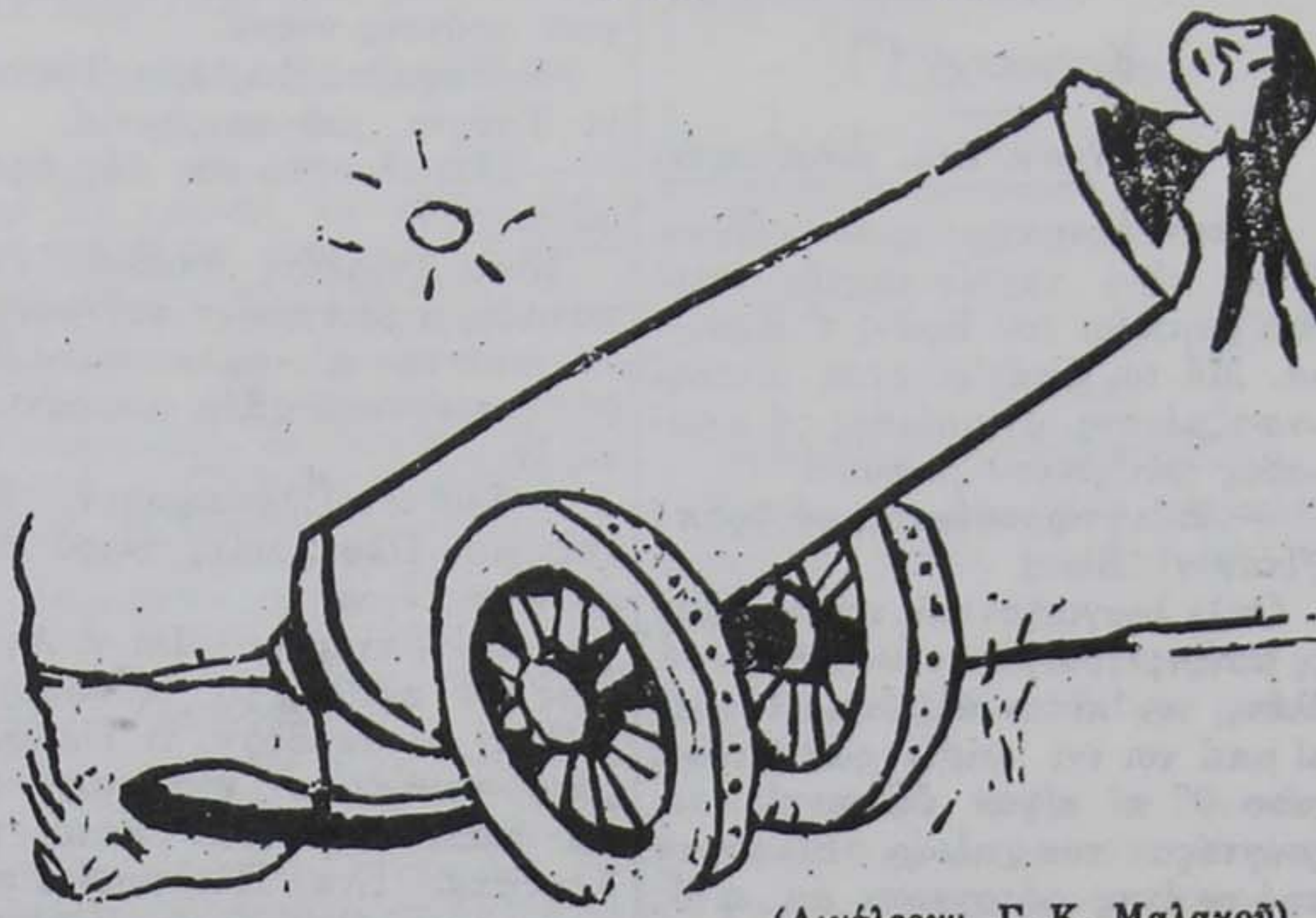
Τὸ ἴδιο βράδυ κούρδισε τὸ σινεμά τοῦ ἀδερφοῦ του καὶ πρόβαλε τὸν «Ταρζάν ἐν μέσῳ τῶν πιθήκων». Εἴτανε ἡ ταινία ποὺ τοῦ ἄρεσε καὶ τὴν εἶχε ἀγαζάσει ἀπὸ μῆνες γιὰ ντεμποῦτο. Στὴ β' πράξη τὸ διάλειμμα παρετίετο πολὺ, ὑπερφυσικὰ πολὺ. Ὅσο κι' ἂ δὲν καταλάβαιναν οἱ ἰθαγενεῖς ἀπὸ διαλείμματα ἀρχίσανε νὰ χειροκροτοῦνε, νὰ σφυρίζουν καὶ στὸ τέλος νὰ οὐρλιάζουν. Τὰ φῶτα δὲν ἔσβηναν μολαταῦτα. Ὁ Ἀγκὸπ τῆς Οὐζουμπούρας δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς. Σκαρφαλώσανε στὴν καμπίνα του καὶ τὸν βρῖσκουνε σὰ ντανᾶ πεσμένον κάτω. Εἶχε πάθει ἠλεκτροπληξία. Ἀπὸ κεῖ τὸν χτύπησε σαριλίκι κι' ὁ κινηματογράφος ἀπόμεινε ἔρμος καὶ σκοτεινός.

Στὸ μεταξύ ἀπ' τὸ κρεβάτι του ἔδινε ὁδηγίες στοὺς ἰθαγενεῖς πῶς θὰ μπλέξουνε τὰ δίχτυα τῶν γκιρκιριῶν. Μόλις σηκώθηκε μπήκε στὸ καίκι νὰ διδάξει τὸ νέο εἶδος τῆς ψαρικής. Τὰ πράματα πηγαίνανε καλά. Ὁ Καπετὰν Δημήτρης εἶχε μάθει περίφημα τὴν τέχνη ἐδῶ ἀλλὰ καὶ πάλι εἶχε κάνει τὸ λυγαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Καὶ τί κακὸς ξενοδόχος! Ἐνας πελώριος κοροκόδειλος πιάστηκε στὸ δίχτυ πρῶτος πρῶτος καὶ μὲ 2-3 χτυπήματα τῆς οὐρᾶς του, τὸν ἔπεισε πῶς δὲν εἶχε μάθῃ καλά οὔτε αὐτὴ τὴν τέχνη. Νέο σαριλίκι βρῆκε τὸ ζωγράφο μας καὶ παράτησε καὶ τὴν ψαρική.

Τώρα, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Λεφτέρης Κανέλλος, ποὺ τὸν εἶχε στὸ τσοῦρνο του ὁ καπετὰν Δημητράκης καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ Κοροκόδειλου πῆρε κι' αὐτὸς τὴν ἀνεσμιὰ τοῦ προχθὲς μὲλις στὴν ἀποβάθρα μας, ὁ ζωγράφος μας φιλοσοφεῖ στὴν ἀκρογιαλιά τῆς Ταγκανίκας ἄεργος καὶ βρῖσκει πῶς τὸ φιλότιμο δὲν εἶναι καλὸ πράμα στὸν ἄνθρωπο. Τὸ φιλότιμο τὸν ἔφαγε λέει. Καὶ δουλεύεται, ἀν καμιά φορὰ ἐξοικονομήσει τὰ νάβλα του καὶ γυρίσει νὰ μὴν προσβάλλεται ἅμα τὸν λέμε ὄκνῳ. Κάλιο ὄκνῳ στὴ ζωὴ πικρὰ ἀγλήγορος μὲς τὴν κοιλιὰ τοῦ κοροκόδειλου.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὁ δωρητὴς ἐνὸς ὠραίου δερμάτινου πορτοφολιοῦ μὲ χρυσὸ μονόγραμμα Ν. Α. Ὁ γνωρίζων τι περὶ αὐτοῦ παρακαλεῖται νὰ εἰδοποιήσει τὰ γραφεῖα μας καὶ ἀμοιφήσεται μὲ μιὰ κενὴ φιάλη κρασιοῦ.

Μετὰ τὸ Γαλλογερμανικὸ σύμφωνο

(Διπλόουμ Γ. Κ. Μαλακοῦ)

ΕΙΡΗΝΗ. — Σὰ νὰ μὴν εἶμαι καλὰ ἐδῶ μέσα ποὺ μὲ βάλανε!

Οἱ Ραδιόπληχτοι

Ἡ ραδιοφωνία στὸ Μανταμάδο ἔκαψε καρδιές, ὡς πληροφορούμεθα, χάρις στὴ σπίκερ τοῦ Βουκουρεστίου. Ἡ γλυκιὰ καὶ δροσερὴ φωνὴ τῆς γοήτευε τοὺς μερακλήδες Μανταμαδιῶτες σὲ τέτιο βαθμὸ ὥστε μερικοὶ ἀπ' τοὺς πῖδ αἰσθηματίες, πῆρανε χαρτί καὶ καλαμάρι καὶ μῆτε λίγο μῆτε πολὺ, ἀφοῦ τῆς ἐξέφρασαν τὰ ἀγνὰ αἰσθήματά τους, τὴν προσκαλέσανε καὶ στὸ χωριὸ τους.

«Θὰ μᾶς ὑποχρεώσετε πολὺ, τῆς ἔγραψαν, νάρθετε γιὰ μερικὲς μέρες στὸ χωριὸ μας. Θὰ σᾶς φιλοξενήσουμε, ὅσον καιρὸ θὰ σᾶς ἀρέσει καὶ θάμαστε εὐτυχεῖς ν' ἀκούμε ἀπὸ κοντὰ τὴ γλυκιὰ φωνούλα σας».

Ἡ σπίκερ τοὺς ἀπήντησε ἕνα βράδυ κατασκευημένη ἀπ' τὸ μικρόφω. ο, διάβασε περικοπὲς ἀπ' τὸ εὐγενικὸ γράμμα τους, τοὺς εὐχαρίστησε θερμὰ γιὰ τὴν εὐγένειά τους καὶ ἐξέφρασε τὴ λύπη τῆς ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπωφελεθεῖ τὴν ὑποχρεωτικὴ τους πρόσκληση καὶ νάρθει νὰ γνωρίσει τὴν πατρίδα τῆς Σαφφοῦς.

Ἄν οἱ πληροφορίες μας εἶνε ἀληθινὲς τοὺς ἔστειλε καὶ τὴ φωτο-

γραφία τῆς. Κ' εἶνε, λένε, ὁμορφὴ σὰν τὴ φωνούλα τῆς.

Φανταζόμεστε πῶς αὐτὸ τὸ ὁμαδικὸ ἐρωτικὸ παραλήρημα τῶν Μανταμαδιῶτων πρέπει νὰ ἐξηγηθεῖ σὰν ξέσπασμα καὶ σὰ διαμαρτυρία, ἐναντία στὸ στόμφο καὶ στὸ πομπώδες ὄφρος τῶν κοριτσιῶν τοῦ δικοῦ μας τοῦ σταθμοῦ, ποὺ ἀπαγγέλλουν καὶ τὰ κοινότερα λόγια, σὰ νὰ παίξουν δράμα τῆς παλιάς θεατρικῆς σχολῆς. Αὐτὸ τὸ συμπεραίνουμε ἀπ' τὸ ὅτι ἡ σπίκερ τοῦ Βουκουρεστίου εἶνε στὴ θέση αὐτὴ χρόνια κι' ὅμως κανένας δὲν ἐπρόσεχε τὴ γλύκα καὶ τὸ χάιδεμα τῆς φωνούλας τῆς πρὶν ἀνοίξει ὁ ραδιοπομπὸς τῆς Ἀθήνας. Ἡ σύγκριση μὲ τὴς δικῆς μας τῆς Φροσᾶρας ἔκανε αἰσθητὴ τὴν εὐτυχία τῶν Ρουμάνων.

Θάχαν ἐπομένως ἀδικο νὰ ζηλέψουνε τὰ δικὰ μας τὰ καθαρευουσιάνικα ραδιοκρίσιμα. Διότι ναι μὲν «σὰ διψᾷ ἡ ἀβλή τῆς δὲν εἶνε σωστὸ νὰ χύνουμε τὸ νερὸ ἀπ' ἔξω» ἀλλὰ στὸ χέρι τους ἡ μάλλον στὴ γλώσσα τους εἶνε νὰ μᾶς γίνουν συμπαθητικὰ καὶ νὰ μὴ μᾶς κάνουν νὰ νοσταλγοῦμε ξένες αἰθέρεις φωνούλες.

Παράξενος λαός!

Ἐπάνω εἰς μιὰ πόρτα, ἀνεβαίνοντας τὸ δρόμο πρὸς τὸ Ἀ Δημοτικὸ Σχολεῖο τοῦ Πλωμαρίου, διαβάζει ὁ διαβάτης τὴν ἐξῆς περιεργὴ ἀπαγόρευση:

«Ἀπαγορεύετε τὸ κατοῦριμα ἐντὸς τῆς θύρας. Ὅποιος κατοῦρισι θὰ γίνῃ μίνισι».

Ἰροφανῶς ἐκτὸς τῆς θύρας ἐπιτρέπεται. Παράξενοι ὡστόσο ποῦνε οἱ Πλωμαρίτες! Δὲν τοὺς φτάνει, σὰν δλους τοὺς Ρωμιούς νὰ ραντίζουν τοὺς τοίχους καὶ τὴς πόρτες τοῦ κόσμου, ἀπ' ἔξω, θέλουν κι' ἀπὸ μέσα!

Μιά ὑπόμνηση

Ὁ ὑπάλληλος τῶν Δημοτικῶν ἀνακουφιστηρίων μᾶς παρακαλεῖ νὰ συστήσουμε στὴν ἀξιότιμη πελατεία του νὰ μὴν ξεχάσει καὶ φέτος τὴν πρωτοχρονιά, ὅπως ἔκανε καὶ πέρυσι, τὴν ὑποχρέωση τοῦ μπουναμά. Θὰ τῆς τὸ θυμίζει λέγει ὁ ἴδιος, μὲ τὸν τρόπο ποὺ συνηθίζουν οἱ ὑπάλληλοι τῶν καφενειῶν καὶ λοιπῶν κέντρων, ἂν τὸ ἴδρυμα ἐπέτρεπε κέρασμα.

Νέα εὐκαιρία

Τὴν Κυριακὴ πάλι θὰ τὸ βεῖξουμε οἱ Μυτιλινοὶ πῶς εἴμαστε φιλόμουσοι. Τὸ ἀπόγευμα στὴς 5 ὁ συμπατριώτης μας τυφλὸς μουσικός κ. Βαγγέλης Κέκος δίνει τὴ συναυλία του στὴν αἴθουσα τῆς «Φέμινας». Τὸν συνοδεύει στὸ πιάνο ὁ καθηγητὴς τῆς μουσικῆς κ. Γιαννάκης Ἀντωβικ, εὐγενῶς προσφερθεῖς.

Κατόπιν ἐορτῆς

Ὁ ἀσύρματος τοῦ «Τριβόλου» συνέλαβε τὰ κατωτέρω δύο ἀκατάληπτα ραδιογραφήματα:

«Ἰάκωβον (Φωκαῖα); Τηλεγραφήσατε πότε θέλετε εἰθῶ ἀδελφέ.

Στέφανος»

«Στέφανον Βάλετέ τὴν εἰς τὸ ὄρος ἢ τὸ ἄλας, ὅπερ οικονομικώτερον, ἀδελφέ. Ἰάκωβος»

Τὴ συγχαίρουμε

Τώρα τελευταία ἡ Ἀθήνησιον Ἀκαδημία ἀποφάσισε φαίνεται νὰ σοβαρέψει. Ἐκτὸς ἀπ' τὸν κ. Παπαντωνίου πῆρε ἑταῖρο τῆς καὶ τὸ δικὸ μας Καθηγητὴ τὸν κ. Μιχαλάκη Στεφανίδη. Συγχαίρουμε τὴν Ἀκαδημία μας.

Ἡ χαρὰ τοῦ παπποῦ

Μεταξὺ Νεαπόλεως — Μυτιλήνης ἐδρέθη τὸ κάτωθι χαριτωμένον γραμματάκι:

«Ἀγαπητοί, Ἀθηνᾶ, Γιώργο, Ἐλένη καὶ Γιάννη. Νὰ μᾶς ζήσει ἡ κορούλα μας.

Ὁ παπποὺς Νικολάκης Σ. Τρ. — Ὁ καθένας φαντάζεται τί θὰ πάθαινε ὁ παπποὺς Νικολάκης ἂν εἴτανε ἀγόρι τὸ ἐγγονάκι.

Ἡ μάρκα φταίει

— Λοιπὸν χρόνια τώρα ἡ ραδιοφωνία στέκεται σ' ἕνα σημεῖο, δὲν προοδεῖ.

— Φαίνεται πῶς δὲν ἔχεις ραδιόφωνο «Φίλιπς».

Ὁμιλοῦν οἱ ἐπίσημοι

Ὁ ἐν Πλωμαρίῳ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Τριβόλου» μᾶς γράφει τὰ ἐξῆς:

«Θέλησα νὰ μάθω τὴς ἐντυπώσεις τοῦ Δημάρχου μᾶς γιὰ τὰ συγχαρητήρια τῶν κ. κ. Στυλιανοῦ, Μολίνου, Ἀποστόλου κλπ. φίλων ποὺ δημοσίεψε ὁ «Τριβόλος». Τὸν βρῆκα στὸ Δημαρχεῖο ἐργαζόμενον πυρετωδῶς καὶ τὸν ρώτησα σχετικῶς. Ἐμειδίασε τὸ γλυκύτερον μειδιάμα του καὶ ἐδήλωσε:

— «Ἐάν ἐκεῖνοι συνήλθον ἀπὸ τὴν εὐχάριστον ἐκπληξίν των, ἐγὼ ἀκόμα νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν κατάπληξιν ποὺ δοκίμασα βλέπων ὅτι εὐρίσκονται εἰσέτι ἐν τῇ ζωῇ ὑπεραινώνβιοι σεβαστοὶ φίλοι, οἱ ὅποιοι δταν τοὺς ἐπρωτογνώρισα δεκαπενταετῆς ἦσαν 65—70 ἐτῶν. Θὰ ἤθελα νὰ μάθω ποῖαν διαιτητικὴν ἀκολουθοῦν ἴσως κατορθώσω νὰ φθάσω τὸ ἡμῖσι τῆς ἡλικίας των. Πάντως τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια, καὶ τοὺς εὐχομαι ἐπίσης τιμητικὰς διακρίσεις, ἀνταξίας τῆς πείρας των».

Καὶ ἄλλο θημα!

Ὁ κ. Βαγιανός, ἀρχιτέκτονας καὶ τοῦ Δ. Θεάτρου μᾶς, ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ καθώρισε τὴν Κυριακὴ μὲ τὴ διοικοῦσα τὸν Δῆμο Ἐπιτροπὴ καὶ τὸν κ. Δήμαρχα τὴν ἀκριβῆ θέσιν τοῦ ... ὀπὸ ἀνέγερσιν Θεάτρου μέσα στὸν ταρλᾶ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης. Γράφουν οἱ φημερίδες. Ἧ

Τὴ κρίμα νὰ μὴν παρίστανται καὶ οἱ δημοσιογράφοι! Θὰ φρόντιζαν νὰ μάθουν ποὺ καθορίζονται οἱ δημοσιογραφικὲς θέσεις γιὰ νὰ ξέρουν ποὺ νὰ καθίζουν τὰ καλοκαιρινὰ βράδια στὸ ὑπαίθερο καὶ νὰ χύουν ἔτσι τὴν ψευδαίσθησιν πῶς πηγαίνουν στὸ Δημοτικὸ μᾶς Θεάτρο.

Τί τοῦ πληρώνετε!

Στὴν «Ἐφημερίδα τοῦ Χρηματιστηρίου» διαβάζουμε πῶς ἀπενεμήθη ὀπὸ τοῦ Ἰ. Υπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας διπλώμα εὐρεαστεχνίας στὸν κ. Θεμ. Θεοδωρόπουλο, ἐκάτοικον Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐφεύρεσιν βοηθητικῶν ἀνταλλακτικῶν γραμματίων πληρωτέων εἰς τὸν κομιστὴν καὶ τρόπου χρήσεως αὐτῶν πρὸς μείωσιν τοῦ κόστους τῆς ζωῆς καὶ ἐλάττωσιν τῆς ἀκριβείας τοῦ βίου.

Ἄραγε κι' ὅσοι μένουσιν στὸ Δαφνὶ θεωροῦνται κάτοικοι Ἀθηνῶν;

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Μύρου

Στὸ Πλωμαρί ζεῖ ἕνας γέρος ναυτικός, ὁ καπτὰν Γιάννης Μύρος ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ φιλοσοφεῖ. Νὰ μερικοὶ ἀπ' τοὺς φιλοσοφικούς του στοχασμούς:

— «Γιὰ δέ βρὲ ἔδουνα χάλια! Τρεῖς πήχεις ἀθριπους τσ' ἂ μὴν ἔχου παράδεις, τσ' ἂ βλέπς κάκι κουγκοὶ τσὶ νάχουν!»

— «Εἶμι ἰβδουμήντα χρονῶ. Ἀπ' ἕνα μπαρὰ νανὶ μάζουνα ἤβλα νάχου ἰβδουμήντα παράδεις. Μῖδι φκί ἔ ντς ἔχου».

— «Ἰσαμι τώρα μῆδι γράμμα πῆρα, μῆδι μλάρ καβαλίτσουα, μῆδι πλί σκότουςα».

Κοινωνικὴ κίνησις

Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ἵνα διαχαιμάσει εἰς τὴν πατρίδα του, μέσα εἰς τὴν θαλαπῶρὴν τοῦ «Αἰγαίου» ὁ λαμπρὸς συμπολίτης καὶ καλοπληρωτῆς συνδρομητῆς μας κ. Μιχαλάκης Εὐγενίδης.

Πρόδοδος!

Ὁ καθηγητὴς τῶν Γαλλικῶν, στὸ Γυμνάσιο ρώτησε ἕνα μαθητὴ:

— Πῶς λέγεται Γαλλιστὶ ὁ Βασιλεὺς;

— «Γεώργιος», εἴτανε ἡ ἀπάντησις τοῦ μαθητῆ.